

Et af Folkethinget, et Andet af Landsthinget og et Tredie af Regjeringen. Her er altsaa et Tilfælde, hvor der paa Grund af forskellige Skjøn let kan opstaa Konflikter, iagtet de slet ikke søges, og derfor kan det ogsaa under saa særegne Forhold undtagelsesvis være rigtigt, at den lovgivende Magt hinder sig selv, indtil saa lang Tid er gaaet, at man nogenlunde klart kan overse Forholdenes Udvikling og det endelige Resultat. Naar dette kan ses, vil der neppe være nogen Banffeltighed tilstede, thi saa vil man rimeligvis let blive enig om ikke at opsamle overflødige Kapitaler, men gjennem Lov at ordne Dverfstudets Anvendelse.

Berg: Seg kan ikke let forklare mig den Svirighed, hvormed det ærede Medlem, der sidst talte, forsvare dette Lovforslag. Det forekommer mig, at, naar han kaster Blikket tilbage paa denne Sags Historie, da vil han ogsaa finde sig selv, men finde sig paa et helt andet Standpunkt end det, han nu forsvare. Hvad er det da, man har søgt at opnaa ved den hele store Reform? Har man ikke ønsket at regulere Præstelønningerne til en passende Størrelse i Forhold til hverandre indbyrdes og i Forhold til de Indtægter, som overhovedet Statsborgerne have i vort lille Fædreland? Naar dette ved det nuværende Forslag, hvor man kun paa Slump tager et Par Lønningsgrændser? Har man ikke dernæst villet ikke blot hævde Tienderne som Statsmidler, men ved at indbringe dem gjennem Amtsstuerne i Statskassen gjøre det lettere at omsætte dem ved Afløsning til rene Indtægter for Statskassen, og har man ikke ved at gjøre dette villet fritage Præsterne fra at være Amtsstueforvaltere, være Dpkrævere af Statens Midler, hvorved de ofte komme til at staa i et meget uheldigt Forhold til mange Medlemmer af Menigheden? Og endvidere, vilde man ikke ogsaa opnaa i det Hele taget en Besparelse, som paa mange andre Punkter kunde finde god Anvendelse for Statskassen? Naar man nu Noget som helst af dette ved nærværende Lovforslag? Naar blot Lovforslaget bliver fremstillet for os, som det virkelig er, saa lad Folk dømme om det, hvad de ville. Lad dem da, der efter 17 Aars Arbejde, som man

figer, gaa hjem og sige til Folket: Nu have vi talt om det i Rigsdagen i 17 Aar, og nu komme vi tilbage til Eder og have vedtaget en Lov, som slaar det fast i mange Punkter værre end det har været; det Udbytte fik Folket saa at tage imod. Men naar man vil sige, at vi føre disse Midler ind under den bevilgende Myndighed paa en anden og mere fyldig Maade, end vi hidtil have haft dem, da tror jeg, der maa nedlægges Indsigelse mod denne Forklaring. Det hedder i § 2, at Alt med Hensyn til de i Loven omhandlede Lønninger bestemmes af Kirkeministeren. Det hedder vel, som det er antydet før af en æret Taler, at disse Midler angives paa Finantsloven, men de angives kun som en Slags Oplysning — saaledes maa det fortaas efter hele Texten — thi kun det saakaldte Dverfstud, det i Tanken opførte Dverfstud skal opføres paa Statsregnskabet og gjøres til Gjenstand for den ærede Revisions Opmærksomhed. Det er det saakaldte Dverfstud, thi jeg indrømmer, at man har været saa rigelig om sig med at sørge for Anvendelsen af disse Midler, at der ikke vil blive Tale om noget positivt Dverfstud, men det er kun det, der bliver tilbage, efter at Pensioner og Sligt er taget fra, der bliver Gjenstand for en Slags Undersøgelse af Statsrevisionen. Det er et Noget, der bliver et Intet, der saaledes skal stilles frem til Statsrevisionens Bedømmelse og gaa igjennem dens Betænkning og paany komme til Afgjørelse her. Naar der dernæst er talt om Dverfstudet, kunde jeg ogsaa ønske at henlede Opmærksomheden paa, at Forslaget drager bort det betydelige Dverfstud, vi have af Bispetienderne, og dernæst forekommer det mig, at Lovforslagets § 2 sidste Stykke stiller det hen som noget Uvist, om ikke den Del af Albersstillægene skal udredes, selv om det saakaldte Dverfstud i § 11 ikke kan dække dem. Der staar ikke indtryffeligt framsat Noget derom, efter hvad jeg skjønner, og vi ville altsaa faae eet Punkt, hvor ligefrem en Statsindtægt borttages, og et andet Punkt, hvor vi udsættes for et ubestemt Tilfald, og i hvert Fald vil der ved denne Ordning komme til at hvile over os et moralsk Tryk til at flyde det til, som Pensionerne efter andre Bestemmelser i Loven